

Móritz László búcsúzik:

Megrendülten állunk itt valamennyien, hogy főhajtással utolsó búcsút vegyünk irodalomtörténetünk egyik legnagyobbikától, a Széchenyi-díjas Pomogáts Bélától. Annak ellenére, hogy tudvalevő volt hosszú, komoly betegsége, halála megrendítette nemcsak az ország irodalmi köreit, hanem szinte valamennyi magyar kulturális szervezetet és társaságot határokon innen és túl, a Kárpát-medencében és a magyar szórványban, szerte a világon.

Mély felelősségtudattal, nyíltan vállalta a küzdelmet a magyar irodalom és kultúra fennmaradásáért és kiteljesedéséért Erdélyben és a többi elszakított területen, az egyetemes nemzeti egység legalább kulturális és lelki helyreállításáért.

Fáradhatatlanul járta a Kárpát-medencét Sepsiszentgyörgytől Pozsonyig, Munkácstól Zentáig, de többször megfordult a nyugati szórványban, szerte a világon. Mindenütt szerették, figyelmesen hallgatták, sohasem okított, hanem felelősséget vállalt. Előadásaiban, könyveiben, több mint száz könyvben, mélyen foglalkozott az elszakított területeken élő magyar írók, költők munkáinak népszerűsítésével, kiemelve, hogy az erdélyi, felvidéki, kárpátaljai és délvidéki, valamint a szórvány irodalma a magyar nemzeti irodalom szerves részét képezi. Vallotta az egységes magyar nemzeti identitás életbevágó fontosságát. Előadásaiban szerepet vállalt, rangot és kisugárzást adott, egyedülálló lexikális tudása mellett.

A jó Istennek köszönöm, hogy két évtizeden keresztül lehetőségem volt irányítása alatt dolgozni, nyolc évig mint alelnöke a Magyar Nyelv és Kultúra Nemzetközi Társaságában (Anyanyelvi Konferencia), abban a Kodály Zoltán és Illyés Gyula alapította társaságban, amelynek Pomogáts Béla több mint húsz évig elnöke, a mai napig tiszteletbeli elnöke volt, a társaságnak rangot adva, azt nemzetközi szintre emelte. Az utolsó tizenkét évben majdnem valamennyi útjára elkísértem, tapasztalhattam, hogy nem törődött a politikai, földrajzi, az emberi életkor és egészség szabta határokkal, még jóval túl a nyolcvanadik életévén is küzdött tovább az egyetemes magyar irodalom népszerűsítése és megőrzése érdekében a Kárpát-medencében.

Sajnos most itt az utolsó búcsú pillanata, fájdalmas a búcsú. de az űr, ami utánad marad, még sokkal fájdalmasabb.

Búcsúzik Tőled a Hargita, a Vereckei hágó, a Felvidék bércei és a Délvidék lankáin élő, Téged szerető és tisztelő magyar testvéreink sokasága. Búcsúznak a svédországi magyarok, a Stockholmi Magyar Ház és a Skandináviai Magyar Kulturális és Tudományos Társaság is, akik örökre a szívükbe zártak, hiszen Te jelentetted az anyaország melegét és az üzenetét, hogy nincsenek elfelejtve.

Drága Béla, soha nem felejtünk el, mi, akik utolsó főhajtással tisztelgünk a tudós, a barát előtt, aki egész munkásságával a magyar egységes nemzeti irodalmat szolgálta. A Te szavaddal élve „behajóztál”, már utazol az örökkévaló halhatatlanság tengerén. Nyugodj békében!